

Zvestovanie Pána

25. marec 2022

Lk 1, 26 – 38

Milé sestry a bratia v Kristovi

Už dávno, ešte v prvom tisícročí, vznikla medzi kresťanmi snaha pripomenúť si nielen Ježišovo narodenie, ale osláviť aj deväť mesiacov pred jeho narodením, počiatok jeho existencie. Tento sviatok sa stal príležitosťou vyjadriť, že Ježiš Kristus je zároveň syn Márie i dielom božieho pôsobenia – tak v Márii, ako aj v jeho rodine i v celom vyvolenom ľude.

Zakiaľ čo Vianoce, osobitne evanjeliá Vianoc sú plné dynamiky – naznačuje to skutočnosť, že vo vianočnom príbehu sa samotná sv. Rodina viackrát ocitá na ceste a rovnako k jasličkám po ceste podobne putujú pastieri aj mudrci - evanjelium, ktoré hovorí o Ježišových počiatkoch je viac mystické. Evanjelista hovorí o stretnutí anjela s Máriou, Ježišovou matkou. Žena, Mária, ktorá popri anjelovi je hlavnou postavou tohto príbehu, je súčasne ako žena bližšie k mystike, k svetu modlitby.

Napriek tomu, že dnešný sviatok nás zväzda sústrediť sa na jeden okamih, na jeden bod a z neho vysvetliť všetko ostatné, chcem túto udalosť viac vnímať v kontexte s celým príbehom spásy, s celým dejom, dejinami spásy. Som presvedčený, že si nemáme uctiť len jeden pomyselný bod, v ktorom v Ježišovi vzniklo spojenie Boha a človeka, ale máme celý Ježišov príbeh (v ktorom má svoje miesto nielen jeho narodenie, ale aj utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie – veď ho aj oslavujeme v rámci prípravy na slávenie Veľkej noci). Teda máme Ježišov príbeh vnímať v súvisi s celým dejom spásy, ktorého sme aj my súčasťou. Naznačili to aj slová, ktoré svätopisec vložil do úst anjela. Na jednej strane Ježiš je prisľúbený syn, ktorému dajú meno Emanuel, Boh s nami. Toto meno otvára nádej smerom do budúcnosti. Máriin syn má aj podľa evanjelistu vstúpiť do dejín spásy vyvoleného národa - má vystúpiť na trón kráľa Dávida a cez neho toto kráľovstvo, ktoré my kresťania vnímame ako božie kráľovstvo, nebude mať konca. Ježiš sa stáva súčasťou dejín, ktoré sa nedajú časovo obmedziť, ktoré trvajú, ktoré pokračujú vždy ďalej. A na ceste tohto kráľovstva sa nachádzame spolu s Ježišom aj my kresťania - aj my sme povolaní na tejto ceste za božím kráľovstvom spolupracovať.

Samotný Ježiš sa pritom nikdy staticky neodvolával na svoj pôvod, hoci bol boží. Oproti tomu často používal o sebe skromné označenie Syn človeka. To božie v ňom bolo výsledkom zápasu o priblíženie božieho sveta, božieho kráľovstva človeku, teda aj nám. Samotná spása sa odohrala cez jeho smrť a zmŕtvychvstanie. To je niečo, čo otvára zmysel aj pre naše zápasy, pre našu existenciu, ktorá je tiež poznačená smrťou. Preto ani Ježišov zápas by sme nemali chápať len ako jednorazový, ktorý sa odohral kedysi dávno, a my z neho už len profitujeme, ale máme ho vnímať aj ako náš zápas o povahu sveta. Zápas, v ktorom majú svoj zmysel aj naše utrpenia, bolesti, naše snahy.

Chcem teda pripomenúť, že dnes neoslavujeme jednorazovú statickú udalosť, ale oslavujeme príbeh, ktorý sa začal ešte pred Ježišom a ktorý Ježiš posunul smerom k nám k ostatným ľuďom, k ostatným národom. Je výzvou aj pre nás, aby sme aj my – napriek nášmu človečenstvu, našej smrteľnosti – hľadali to miesto, ktoré nás otvára pre to božie, aby sme sa aj ja, či ty snažili v ľudskom otvárať sa pre boží svet, ktorý sa vyjadruje modlitbou. Tak ako aj Mária zakončila dnešné evanjelium modlitbou otvorením sa pre boží svet - nech sa mi stane podľa tvojho slova. Nespoliehala sa na chrámové

obety, ale hľadala svoje vlastné otvorenie sa pre Boha, pre boží svet. Snažme sa aj my – napriek naším obmedzeným ľudským silám - hľadať, otvárať sa pre to Božie v nás i pri nás.

Viliam Arbet